

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΕΤΟΣ Ι' ΣΑΒΒΑΤΟΝ 3 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1932 ΔΡΙΘ. 49

ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

α'

Αριθ. 2108

*Περί συγχωνεύσεως τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως
Ναυπακτίας καὶ Εὐρυτανίας*

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἔχουσα ὑπ' ὄψει : 1) τὸ ἄρθρον 8 (παράγραφος τελευταία) τοῦ κωδικοποιηθέντος Καταστατικοῦ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, Νόμου 5438, 2) τὴν ἐν τῇ ΙΕ' συνεδρίᾳ καὶ ἀπὸ 21 Ὀκτωβρίου 1931 ληφθεῖσαν ἀπόφασιν τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος περὶ συγχωνεύσεως τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ναυπακτίας καὶ Εὐρυτανίας καὶ 3) τὴν ἐν τῇ σημερινῇ συνεδρίᾳ τῆς Ι. Συνόδου ληφθεῖσαν ἀπόφασιν αὐτῆς περὶ καταστάσεως τοῦ ἄχρι τοῦδε Μητροπολίτου Ναυπακτίας καὶ Εὐρυτανίας κ. Ἀμβροσίου εἰς τὴν Ἱερὰν Μητρόπολιν Φθιώτιδος καὶ περὶ προσωρινῆς κατανομῆς τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ναυπακτίας καὶ Εὐρυτανίας ἀποφαίνεται :

Ὅτι, ἡ Ἱερὰ Μητρόπολις Ναυπακτίας καὶ Εὐρυτανίας, μετὰ τὴν ἤδη γενομένην κανονικὴν αὐτῆς χηρῆσαν, καταργεῖται, ἡ δὲ ἐκκλησιαστικὴ αὐτῆς διοίκησις κατανέμεται ἀπὸ τοῦδε ὡς ἑξῆς :

1) Ἡ ἐπαρχία Ναυπακτίας μετὰ τῶν τέως δήμων Παρακαμπιλιῶν καὶ Ἀπεραντίων καὶ τῶν ἐνοριῶν Ἐπισκοπῆς, Παλαιοχωρακίου, Τριποτάμου καὶ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Τατάρνης τοῦ τέως δήμου Ἀγραίων τῆς ἐπαρχίας Εὐρυτανίας ὑπάγονται εἰς τὴν Ἱερὰν Μητρόπολιν Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας.

2) Οἱ τέως δήμοι Καρπενησίων, Εὐρυτάνων, Ἀρακυνθίων, Ἀγραίων (πλὴν τῶν ἐνοριῶν Ἐπισκοπῆς, Παλαιοχωρακίου καὶ Τριποτάμου μετὰ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Τατάρνης, ὑπαγομένων εἰς τὴν Ι. Μητρόπολιν Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας), ὡς καὶ ὁ δήμος Κτημενίων, ὑπάγονται εἰς τὴν Ἱερὰν Μητρόπολιν Φθιώτιδος, καὶ

3) Οἱ τέως δήμοι Δολοπίων καὶ Ἀγράφων ὑπάγον-

ται εἰς τὴν Ἱερὰν Μητρόπολιν Φαναρίου καὶ Θεσσαλιώτιδος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 10 Σεπτεμβρίου 1932

† Ὁ Ἀθηνῶν ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ Πρόεδρος
† Ὁ Θεσσαλονίκης ΓΕΝΝΑΔΙΟΣ, Ὁ Μυτιλήνης ΙΑΚΩΒΟΣ,
† Ὁ Φλωρίνης ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ, † Ὁ Πλωμαρίου ΚΩΝ-
ΣΤΑΝΤΙΝΟΣ, † Ὁ Βελλᾶς καὶ Κονίτης ΙΩΑΝΝΗΣ,
† Ὁ Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ, † Ὁ
Καρυστίας ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΩΝ, † Ὁ Γόρτυνος καὶ Μεγα-
λοπόλεως ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ

Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς
Ἀρχιμ. ΓΕΡΜΑΝΟΣ ΡΟΥΜΠΙΑΝΗΣ

Ἐφημερὶς τῆς Κυβερνήσεως, τεῦχος δεύτερον, ἀριθμὸς φύλλου 90, τῆς 29 Σεπτεμβρίου 1932.

β'

Αριθ. 2455

Περί καταργήσεως τῆς προσωρινῆς Μητροπόλεως Πέλλης καὶ προσαρτήσεως αὐτῆς εἰς τὴν Ἱ. Μητρόπολιν Ἐδέσσης.

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Λαβοῦσα ὑπ' ὄψιν 1) τὸ ἄρθρον 8 (παράγρ. τελευταία) τοῦ κωδικοποιηθέντος Καταστατικοῦ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος Νόμου 5438, 2) τὴν ἐν τῇ ΙΕ' συνεδρίᾳ καὶ ἀπὸ 21 Ὀκτωβρίου 1931 ληφθεῖσαν ἀπόφασιν τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, περὶ τῶν διατηρητέων Μητροπόλεων τῶν Νέων Χωρῶν, ἀποφαίνεται ἐπι ἄχρι τοῦδε ὡς προσωρινῶς ἰδρυθεῖσα διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 4427)2661 τοῦ ἔτους 1924 Πατριαρχικῆς Πράξεως Ἱερὰ Μητρόπολις Πέλλης, χηρεύουσα κανονικῶς διὰ τῆς καταστάσεως τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Πέλλης κ. Βασιλείου εἰς τὴν κανονικῶς χηρεύουσαν Ἱερὰν Μητρόπολιν Φλωρίνης, καταργεῖται, συγχωνευομένη εἰς τὴν ἀφ' ἧς ἀπεσπάσθη Ἱερὰν Μητρόπολιν Ἐδέσσης.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 25 Ὀκτωβρίου 1932.

† Ὁ Ἀθηνῶν ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ, Πρόεδρος

Ἐφημερὶς Κυβερνήσεως, τεῦχ. δεύτερον ἀριθμὸς φύλλου 110, τῆς 15 Νοεμβρίου 1932.

γ'

Αριθ. 2306

*Περί καταργήσεως τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θάσου καὶ συγχωνεύσεως αὐτῆς εἰς τὴν Ἱ. Μητρόπολιν Μαρω-
νείας.*

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Λαβοῦσα ὑπ' ὄψιν 1) τὸ ἄρθρον 8 (παράγρ. τελευ-

ταία) τοῦ κωδικοποιηθέντος Καταστατικοῦ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος Νόμου 5438, 2) τὴν ἐν τῇ ΙΕ' συνεδρίᾳ καὶ ἀπὸ 21 Ὀκτωβρίου 1931 ληφθεῖσαν ἀπόφασιν τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, περὶ τῶν διατηρητέων Μητροπόλεων τῶν Νέων Χωρῶν, ἀποφαίνεται ὅτι ἡ ἄχρι τοῦδε ὡς προσωρινῶς ἰδρυθεῖσα διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 4427)2661 τοῦ ἔτους 1924 Πατριαρχικῆς Πράξεως Ἱερὰ Μητρόπολις Θάσου, χηρέυασα κανονικῶς διὰ τῆς καταστάσεως τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Θάσου κ. Γεωργίου εἰς τὴν Ἱερὰν Μητρόπολιν Παραμυθίας, Φιλιατῶν καὶ Γηρομερίου, καταργεῖται, συγχωνευομένη εἰς τὴν ἐξ ἧς ἀπεσπάσθη Ἱερὰν Μητρόπολιν Μαρωνας.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 11 Ὀκτωβρίου 1932

† ΑΘΗΝΩΝ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ Πρόεδρος

Ἐφημερίς τῆς Κυβερνήσεως, τεύχος δεύτερον, ἀριθμὸς φύλλου 111, τῆς 16 Νοεμβρίου 1932.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΟΣ ΝΑΟΣ

Δὲν ἔχει ἐξαρθῆ μέχρι τοῦδε ὅσον ἔπρεπε τὸ γεγονός ὅτι τὸ ἐν Ἀθήναις Πανεπιστήμιον ἔχει ἤδη ἀποκτήσει ἴδιον ναόν, ὅστις χρησιμεύει ὄχι μόνον διὰ τὴν φροντιστηριακὴν διδασκαλίαν τῶν φοιτητῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ἐν γένει πλήρωσιν τῶν θρησκευτικῶν ἀναγκῶν τῶν ἐν τῷ ἀνωτάτῳ τῆς πρωτεύουσῃς ἐκπαιδευτηρίῳ διδασκόντων καὶ διδασκομένων. Ἀποτελεῖ πράγματι τὸ γεγονός τοῦτο τίτλον τιμῆς διὰ τε τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὴν Πολιτείαν, εὐμενεῖ συναινέσει τῶν ὁποίων ἐν τῶν ἀρίστων ἀρχαιολογικῶν μνημείων τῆς Ἀνατολῆς, ὁ περίπυστος ναὸς τῆς «Καπνικαρέας», παρεχωρήθη εἰς τὸ Πανεπιστήμιον διὰ τὴν πλήρωσιν τῆς ἀνάγκης ταύτης. Εἶναι δὲ πραγματικὸν διὰ τὸ Πανεπιστήμιον ἀπόκτημα τὸ ἱερὸν τοῦτο μνημεῖον, τὸ ὁποῖον ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ φιλοδοξεῖ νὰ καταστήσῃ κέντρον ἐνίσχυσεως τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ φρονήματος τῶν τροφίμων αὐτῆς καὶ μεταλαμπαδεύσεως τοῦ ζωογόνου φωτός τῆς θρησκευτικῆς πίστεως καὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς μεταξὺ τῶν χιλιάδων τῶν φοιτητῶν, ἀπὸ τῶν ὁποίων θὰ προέλθῃ ἡ ἡγέτις τῆς αὔριου κοινωνία.

Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ νοηθῇ μόρφωσις θεολογικῆ, ἀποσκοποῦσα μάλιστα καὶ εἰς τὴν ἐπιστημονικὴν κατάρτισιν τοῦ ἀνωτέρου Κλήρου, ἄνευ τῆς ἀναλόγου προσπαθείας διὰ τὴν καλλιέργειαν γνησίου ἐκκλησιαστικοῦ φρονήματος μεταξὺ τῶν θεολόγων φοιτητῶν, καὶ εἶναι πάντῃ ἀκατανόητος παρ' ἡμῖν τοῖς ὀρθοδόξοις ἡ τοιαύτη προσπάθεια μακρὰν τοῦ ἀπαρατήτου δι' αὐτὴν κέντρον τῆς θείας λατρείας. Ἀλλὰ, ταῦτο χρόνως, ἐν γύρῳ ὀρθοδόξῳ, ἐν ἧ τὰ Πανεπιστήμια ὡς ἡμέραν ἐορτῆς πανηγυρικῆς τῶν ἑλληνοχριστιανικῶν γραμμάτων ἔχουσι θεσπίσει τὴν ἡμέραν τῆς μνήμης τῶν τριῶν μεγάλων Ἱεραρχῶν καὶ οἰκουμενικῶν διδασκάλων, ἀπαρατήτων εἶναι ὅπως γίνηται τοῦλάχιστον ὅτι καὶ εἰς ἄλλας χώρας, μὴδ' αὐτῶν τῶν προτεσταντικῶν ἐξαίρουμένων, ἀπὸ τῆς ἐπόψεως τῆς πρὸς τοὺς φοιτητὰς γενικωτέρας ἐπαφῆς τῆς Ἐκκλησίας, διὰ κληρικῶν πρὸς τοῦτο ἐκλεγομένων καὶ χά-

ριν τοῦ σκοποῦ τούτου ἀφιερῶντων πάσας αὐτῶν τὰς δυνάμεις.

Διὰ τί νὰ κρυβῆ ἡ ἀλήθεια; Εἶναι ἀπολύτως βέβαιον ὅτι αἷτιον τῆς πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν ἀδιαφορίας χιλιάδων νεαρῶν ὑπάρξεων εἶναι ἡ ἔλλειψις ἐπαρκῶς διαφωτισμοῦ καὶ ὠρισμένων προκαταλήψεων τυχαίων ἢ καὶ σκοπίμως καλλιεργηθεῖσαι ἐν ταῖς τρυφεραῖς τούτων ψυχαῖς. Πόσοι, ἐξ ἄλλου, ὀφείλουσι τὴν θρησκευτικῶν ψυχρότητα εἰς τὴν ἀτελῶς γενομένην πρὸς αὐτοὺς ἐμφάνισιν τοῦ χριστιανικοῦ ἰδεώδους, πόσοι δὲ κατήντησαν εἰς ὀριστικὸν ψυχικὸν ναυάγιον διότι δὲν εὔρον τὸν παραστάτην, τοῦ ὁποίου εἶχον ἀνάγκην, κατὰ τὴν κρίσιμον στιγμήν! Οὐκ ὀλίγοι δὲ πάλιν αὐτόχρημα δυσμενῶς ἔχουσι πρὸς ὅτι συνδέεται πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν, διότι ἔτυχέ ποτε νὰ σχηματίσωσι κακὴν περὶ αὐτῆς ἰδέαν, ἐξ ἐσφαλμένης συγχύσεως αὐτῆς πρὸς πρόσωπα, τὰ ὅποια δὲν ἠδυνήσαν νὰ ἐκπροσωπήσωσιν ἀξίως τὸ ἐκκλησιαστικὸν ἰδανικόν.

Ἄς ἐλπίσωμεν ὅτι ἡ τακτοποίησις τῆς προδήλου ἀνάγκης τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, ὅπως ἀποκτήσῃ ἴδιον ναόν, θὰ σημάνῃ καὶ τὴν πλήρωσιν τῆς γενικωτέρας πανεπιστημιακῆς καὶ ἐκκλησιαστικῆς ἀνάγκης, ὅπως δοθῶσιν αἱ ἀπαιτούμεναι εὐκαιρίαι διὰ τὴν ἀνάπτυξιν χριστιανικῆς μεταξὺ τῶν φοιτητῶν κινήσεως, διὰ τε ἐκείνους ὅσοι αἰσθάνονται τὴν ἀνάγκην, ἀλλὰ καὶ διὰ τοὺς μέλλοντας διὰ τοῦ ναοῦ νὰ γνωρίσωσιν ἐγγύτερον τὴν ἐκ τῆς θρησκείας τῶν πατέρων τῶν ἐνίσχυσιν καὶ παρηγορίαν. Θ' ἀποτελέσῃ τοῦτο μίαν εὐκαιρίαν ὅπως, πρὸς τοὺς ἄλλους, ἀναπτυχθῇ ἔτι μᾶλλον παρὰ τοὺς θεολόγους φοιτητὰς ἡ σήμερον, εἴπερ ποτέ, ἐπιβαλλομένη πνευματικὴ βώμη καὶ δραστηριότης ἀπέναντι τῶν ἠνωμένων δυνάμεων τῆς ἀπιστίας, αἵτινες ἐργάζονται τὸν περὶ ἐπικρατήσεως ἀγῶνα. Ἐκτός δὲ τούτου θὰ τονώσῃ σημαντικῶς τὸ παρὰ τοὺς ἄλλους συμφοιτητὰς κύρος τῶν τροφίμων τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς—διότι πάντοτε, καὶ παρ' αὐτῶν τῶν ἀντιπάλων, ἀναγνωρίζεται ἡ ἀξία τοῦ θάρρους καὶ τῆς πίστεως τῶν ἀγωνιστῶν—ἐὰν σοβαρῶς θὰ ἀναληφθῇ ἡ πρωτοπορεία τοῦ ἀγῶνος ὑπὸ τῶν θεολόγων φοιτητῶν, καθ' ὃ οὗτοι ἔχουσι ἐπιτακτικὸν καθήκον.

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΜΑΡΩΝΕΙΑΣ ΑΝΘΙΜΟΥ

ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ
ΤΟΥ ἩΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΚΑΙ ΠΑΣΧΑΛΙΟΥ
ΕΙΣΗΓΗΤΙΚΗ ΜΕΛΕΤΗ [5]
Τῆ ἐντολῆ τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριαρχείου

ΜΕΡΟΣ Β'.

ΕΞΕΥΡΕΣΙΣ ΤΟΥ ΤΡΟΠΟΥ ΠΡΟΣ ΑΠΟΚΑΤΑΣΤΑΣΙΝ
ΤΗΣ ΣΥΜΦΩΝΙΑΣ ΜΕΤΑΞΥ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ
ΕΝ Τῷ ΖΗΤΗΜΑΤΙ ΤΟΥ ἩΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ

Τὸ σπουδαιότερον κεφάλαιον ἐν τῇ ἐξετάσει τοῦ ζητήματος τοῦ Ἡμερολογίου εἶναι ἀναντιρροῦτος ἡ ἐξεύρεσις τοῦ τρόπου, δι' οὗ θέλει ἐπιτευχθῆ ἡ ποθητὴ καὶ εὐκταία ἀποκατάστασις τῆς συμφωνίας μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν ἐν τῷ προκειμένῳ ζητήματι.

Ὁ σκοπὸς οὗτος θὰ ἐπέτυγχάνετο ἀναμφιβόλως μετὰ μεγάλης εὐχερείας, ἂν ἐν τῷ μεταξὺ ἀπέβαινε δυνατὴ ἢ ἐπιβολὴ τοῦ νέου διεθνoῦς Ἡμερολογίου. Καὶ φαίνεται μὲν ὅτι ἐγγίζει πλέον ἢ ὀριστικῆ τοῦ ζητήματος τούτου λήξις, ἐφόσον ὁμως ἀνεξαφτήτως βεβαίως ταύτης ἔχομεν τὴν ἐντολὴν τῆς μελέτης τοῦ ἀνατεθέντος ἡμῖν θέματος, θεωροῦμεν καθήκον νὰ εἴπωμεν ὅτι, ὡς ἔχουσιν ἐπὶ τοῦ παρόντος τοῦλάχιστον τὰ πράγματα, δύο καὶ μόνοι ὑπάρχουσι δυνατοὶ καὶ ἐφαρμοσίμοι τρόποι, δι' ὧν δύναται νὰ ἀποκατασταθῇ ἢ συμφωνία τῶν Ἐκκλησιῶν ἐν τῷ ζητήματι τοῦ Ἡμερολογίου. Εἶναι δὲ οὗτοι οἱ ἐξῆς: Ἡ πρῶται αἰ ἀποδεχθεῖσαι τὴν διόρθωσιν τοῦ Ἡμερολογίου Ἐκκλησίαι νὰ ἐγκαταλίπωσι ταύτην καὶ ἐπανέλθωσιν εἰς τὸ τέως ἡμερολογιακὸν καθεστῶς ἢ νὰ ἀποδεχθῶσι τὸ διορθωμένον Ἰουλιανὸν Ἡμερολόγιον καὶ αἰ ἐμμένουσαι εἰσέτι εἰς τὸ ἐσφαλμένον. tertium non datur. Ἐξεταστέον ὁθεν ποῖος ἐκ τῶν δύο τούτων τρόπων εἶναι ὁ μᾶλλον ἐπιβαλλόμενος καὶ προτιμητέος ἀπὸ ἐκκλησιαστικῆς ἐπόψεως.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄.

ΑΝΑΓΚΑΙΑ, ΟΡΘΗ ΚΑΙ ΚΑΝΟΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΣ
Η ΓΕΝΟΜΕΝΗ ΔΙΟΡΘΩΣΙΣ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ

Ὅπως δυναθῶμεν νὰ σχηματίσωμεν γνώμην ἀκριβῆ ποῖος ἐκ τῶν ἀναγραφομένων ἀνωτέρω δύο τρόπων εἶναι ὁ μᾶλλον ἐπιβαλλόμενος καὶ προτιμητέος ἀπὸ ἐκκλησιαστικῆς ἐπόψεως, οὐδεμία ἀμφιβολία ὅτι πρῶτίστως ἀναγκαία ἀποβαίνει ἡ λεπτομερὴς ἐξέτασις τῆς πράξεως τῶν Ἐκκλησιῶν, αἵτινες προέβησαν εἰς τὴν διόρθωσιν τοῦ Ἡμερολογίου. Προσέτι ὅπως δυναθῶμεν νὰ ἐξετάσωμεν ἀμερολήπτως τὴν προκειμένην πράξιν τῶν Ἐκκλησιῶν τούτων καὶ ἐκφέρωμεν τὴν προσηκουσαν περὶ αὐτῆς κρίσιν, ἀναγκαῖον, ὡς εἰκόσ, ἀποβαίνει ἵνα ἐξετασθῶσιν οἱ λόγοι, ἐπὶ τῶν ὁποίων αὕτη στηρίζεται καὶ ὁ σκοπός, εἰς ὃν ἀπέβλεπον αἱ Ἐκκλησίαι αὗται διὰ τῆς διαληφθείσης αὐτῶν ἐνεργείας.

Εἶναι βέβαιον καὶ ἀναμφισβήτητον, μαρτυρεῖ δὲ καὶ ἡ Ἱστορία περιτράνωσ, ὅτι ἡ Ἐκκλησία πάντοτε μὲν ἀλλὰ πρὸ πάντων ἐν τῷ αἰῶνι τούτῳ καὶ ὑπὸ τὰς παρούσας συνθήκας ὀφείλει νὰ μὴ περιορίζηται μόνον εἰς τὴν ξηρὰν ἐπιτέλεσιν τῶν καθαρῶς ἐκκλησιαστικῶν καὶ τελετουργικῶν αὐτῆς καθηκόντων ἢ μέριμνα καὶ τὸ ἐνδιαφέρον, τὸ ὁποῖον ὀφείλει νὰ ἔχη ἡ Ἐκκλησία διὰ τὸν πολιτισμόν, τὴν πρόοδον, τὸ ἠθικὸν συμφέρον καὶ τὰς ἄλλας ποικίλας παρεμφερεῖς ἀνάγκας τῶν τέκνων αὐτῆς, ἐπιβάλλει εἰς αὐτὴν τὸ καθήκον, ὅπως ἐναρμονίζηται πρὸς τὸ περιβάλλον αὐτῆς ἐν παντὶ ζητήματι, τὸ ὁποῖον δὲν ἀφορᾷ τὴν δογματικὴν αὐτῆς διδασκαλίαν ἀλλ' ἀναφέρεται καὶ σχετίζεται πρὸς τὸν ἐξωτερικὸν αὐτῆς βίον ἢ δὲ πρόνοια καὶ φροντίς, τὴν ὁποίαν ὀφείλει νὰ ἔχη ἡ Ἐκκλησία, ἵνα μετὰ προσοχῆς παρακολουθῇ καὶ ἐποπτεύῃ πᾶν ζήτημα τὸ ὁποῖον ἀφορᾷ μὲν αὐτήν, ἔχει ὁμως καὶ γαρυκῆρα κοσμικόν, διότι ἀφορᾷ συγχρόνως καὶ τὴν Ἐπιστήμην καὶ τὰς συναφεῖς πρὸς ταύτην ἀνάγκας τῶν τέκνων αὐτῆς, ἐπιβάλλει ἀναμφιβόλως εἰς αὐτὴν τὴν ὑποχρέωσιν, ὅπως εἰς τὰ τοιαῦτα ζητήματα (ἐξαίρεσει καὶ πάλιν ἐννοεῖται τῆς

δογματικῆς διδασκαλίας) εὐρίσκηται καὶ διατελῇ ἐν ἁρμονίᾳ καὶ συμφωνίᾳ πρὸς τὴν Ἐπιστήμην καὶ τὴν ἐκ ταύτης ἀπαρρέουσαν ἀλήθειαν, ἢ ὁποία ἐδράζεται ἐπὶ τῆς ἀκριβοῦς παρατηρήσεως τῶν πραγματικῶν φυσικῶν φαινομένων, προλαμβάνουσα οὕτω ἐνδεχομένους δισταγμοὺς καὶ πιθανὰς ἀμφιβολίας τῶν τέκνων αὐτῆς, ὑποθαλπομένας μάλιστα ποικιλοτρόπως παρὰ τῶν διαφόρων αὐτῆς πολεμίων καὶ καθοδηγοῦσαι οὕτως ἢ ἰδίᾳ τὰ ἐαυτῆς τέκνα πρὸς τὴν παρὰ τῆς Ἐπιστήμης ἐξηκριβωμένην ἀλήθειαν τῶν πραγμάτων.

Τὰς ἀρχὰς ταύτας ἔχουσα ὑπ' ὄψει ἡ Ἐκκλησία καὶ τὸ πνεῦμα τοῦτο ἀκολουθοῦσα, ἐνῶ κατ' ἀρχὰς εἶχεν ἐν χρήσει ἐν τῷ ὑπολογισμῷ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους τὰς μεγάλας ἐορτὰς (Πάσχα, Χριστοῦγεννα). ἐγκαίρως ὁμως ἤρξατο χρησιμοποιοῦσα καὶ τὰς ἐκάστοτε ὑπὸ τῆς Πολιτείας χρησιμοποιουμένας χρονολογίας, ὡς π.χ. τὴν ἀπὸ κτίσεως κόσμου καὶ τὴν Ἐπιπέμεισιν ἢ Ἰνδικτιῶνα, ἔτι δὲ καὶ τὸ Ἡμερολόγιον αὐτῆς περὶ τῆς Ἰνδικτιῶνος¹⁵ μάλιστα προκειμένου παρατηροῦνται καὶ τὰ ἐξῆς δύο ἀξιοσημείωτα γεγονότα: πρῶτον ὅτι, ἐνῶ ἡ χρῆσις αὐτῆς ἦτο μερικὴ κατὰ Ἀ' αἰῶνα, ἀκολουθῶσ ὁμως κατέστη αὕτη γενικὴ ἰδίᾳ κατὰ τὸν ΣΤ' αἰῶνα ἀπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος Ἰουστινιανοῦ, ἦτοι ἀφ' ἧς ἐποχῆς ἢ τέως ἐν τῇ Πολιτείᾳ μερικὴ χρῆσις τῆς Ἰνδικτιῶνος ὡς χρονολογίας ἐγενικεύθη διὰ τῆς ἐπὶ τούτῳ Νεαρῶς (48) τοῦ εἰρημένου Αὐτοκράτορος καὶ δευτέρου ὅτι ἡ Ἰνδικτιῶν, ἥτις παρὰ Ῥωμαίοις ἐχρησιμοποιεῖτο καὶ ὡς χρονικὴ περίοδος δεκαπενταετῆς καὶ ὡς ἰδιαιτέρον ἔτος οἰκονομικόν, ἀφ' ἑνὸς παρελήφθη αὕτη καὶ ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ὡσαύτως ὡς κύκλος δεκαπενταετῆς, ἀφ' ἑτέρου δὲ καὶ τὸ ὑπὸ τύπον ταύτης οἰκονομικόν ἔτος τῆς Πολιτείας μετεμορφώθη σὺν τῷ χρόνῳ καὶ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ εἰς ἔτος Ἐκκλησιαστικόν. Κατὰ τὰ τέλη δὲ τοῦ ΙΣΤ' αἰῶνος (1582) καὶ ἰδίᾳ ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ ΙΖ' (1623, 1628) αἰῶνος ἀκολουθοῦσα ὡσαύτως τὰ τῆς Πολιτείας καὶ τῆς Κοινωνίας ἡ Ἐκκλησία ἤρξατο χρησιμοποιοῦσα τὴν ὑπ' αὐτῶν τότε χρησιμοποιουμένην ἐπισήμως χρονολογίαν, τὴν λεγομένην Διονυσιακὴν, τὴν ὁποίαν καὶ σήμερον ἔτι ἐξακολουθεῖ ἔχουσα ἐν χρήσει ἢ δ' Ἐκκλησία τῆς Ῥωσσίας ἀκολουθοῦσα ὡσαύτως τὴν αὐτόθι Πολιτείαν ἔθηκεν εἰς ἐφαρμογὴν τὴν Διονυσιακὴν χρονολογίαν ἐπὶ Πέτρου τοῦ Μεγάλου τῷ 1725 ἦτοι ἕνα δλόκληρον αἰῶνα μετὰ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Κωνσταντινουπόλεως οὕτω δ' ἔκτοτε ἡ Ἐκκλησία, καίτοι ἐξακολουθεῖ νὰ θεωρῇ καὶ ἐορτάζει τὴν 1ην Σεπτεμβρίου ὡς ἀρχὴν τῆς Ἰνδικτιῶνος ἦτοι τοῦ νέου Ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους, ἀναγνωρίζει ὁμως συγχρόνως καὶ τὴν 1ην Ἰανουαρίου ὡς ἀρχὴν τοῦ Πολιτικοῦ ἔτους καὶ ἐπὶ τῇ βάσει ταύτης χρονολογεῖ τὰς διαφόρους Ἐκκλησιαστικὰς πράξεις, χρησιμοποιοῦσα οὕτω τὸ Πολιτικὸν ἔτος ἐν ταῖς ποικίλαις ἐκκλησιαστικαῖς ἀνάγκαις καὶ ἐνεργείας. Ὡστε ὅτι

15. Μεγ. Ἑλλ. Ἐγκυκλοπαίδ. Τόμ. 14. λέξ. «Ἰνδικτιῶν» σελ 50—51. Ηλιουπόλ. Γενναδίου «Ἰνδικτιῶν» καὶ ἡ τελετ. Ἰνδικτ Κων)πολ. 1927.

ἤδη ἐγένετο ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας, δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορά καθ' ἣν διενεργεῖται.

ΙΣΤΟΡΙΚΟΚΑΝΟΝΙΚΑ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΝ ΡΩΣΙΑΙ ΕΚΚΛΗΣ. ΚΑΤΑΣΤΑΣΕΩΣ

Δ.

[12]

Ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν στάσιν τῶν λοιπῶν ἐκκλησιῶν δέον νὰ σημειωθῇ, ὅτι ὁ μὲν ἀποθανὼν πατριάρχης Ἀντιοχείας Γρηγόριος, φίλος στενὸς τοῦ Κιέβου Ἀντωνίου, οὐ μόνον ἀπέφυγε ν' ἀναγνωρίσῃ τὴν Συνοδικὴν Ἐκκλησίαν, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ ἀπὸ 17 Νοεμβρίου 1923¹ ἐπιστολῇ αὐτοῦ (ὑπ' ἀριθ. 1414) ἀποκαλεῖ τὴν σύνοδον ταύτης «θεομάχον καὶ συνέδριον τοῦ σατανᾶ», ἐν δὲ τῇ ἀπὸ 20 Ἰουνίου 1925 ἐπιστολῇ τοῦ «μόνην νόμιμον ἀνωτάτην ἀρχὴν» ἐν Ρωσίᾳ ἀναγνωρίζει τὴν τοῦ πατριάρχου², ἐν ἐπιστολῇ του δὲ πρὸς τὸν Πλάτωνα μητροπολίτην πάσης Ἀμερικῆς καὶ Καναδᾶ ἀπὸ 23 Ἰουνίου (6 Ἰουλίου 1923, δημοσιευθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Eshardt (ἐνθ. ἀνωτ. σελ. 117), ἀποκαλεῖ τοὺς τῆς Ζώσης ἐκκλησίας «ἀθέους σφετεριστὰς τῆς ὑπερτάτης ἐξουσίας ἐν Ρωσίᾳ», ἐπιδοκιμάζει τὴν ἀπόφασιν τοῦ Πλάτωνος νὰ «μὴ ἔχη οὐδεμίαν κοινωνίαν μετὰ τῆς ψευδοσυνόδου καὶ τῆς αὐτοκαλουμένης Ζώσης ἐκκλησίας, ἐπαναλαμβάνει δὲ «ἐμφαντικῶς», ὅτι καὶ αὐτὸς «οὐδέποτε θὰ ἔλθῃ εἰς κοινωνίαν τινὰ μετὰ τῶν ἄνω μνημονομένων παρμάνοριων καὶ ἀθέων (godless) ἀντιπροσώπων τῆς αὐτοκαλουμένης Ζώσης ἐκκλησίας. Ὅσον δὲ ἀφορᾷ εἰς τὸν ἀγίατον καὶ εὐλογημένον ἀδελφὸν πατριάρχην Τύχωνα, ἡ βαθυτάτη σεβαστὴ προσωπικότης του ἀπολαύει παρ' ἡμῖν τῆς προεπούσης ὑψηλῆς καὶ ὑπερτάτης τιμῆς καὶ τὸ ὄνομά του μνημονεῖται πάντοτε μετὰ τῶν λοιπῶν ἀρχηγῶν τῶν αὐτοκεφάλων ἐκκλησιῶν ἐν τῇ θ. λειτουργίᾳ».

Ὁ δὲ πατριάρχης τῶν Ἱεροσολύμων εἰς μὲν τὴν ἀπὸ 27 Αὐγούστου 1925 ὑπ' ἀριθ. 828 ἐπιστολὴν του ἔγραψεν, ὅτι «ὁ πατριάρχης Τύχων ἀνεγνωρίζετο ὑπ' ἐμοῦ καὶ παρ' ὅλων τῶν ὀρθοδόξων πατριαρχῶν τῆς Ἀνατολῆς νόμιμος κανονικὸς ἀρχηγὸς τῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησίας τῆς Ρωσίας, καὶ ἀνεγνωρίζομεν αὐτὸν μέχρι τέλους τῆς ἐπιγείου αὐτοῦ βιωτῆς³. Εἰς τὴν ἀπὸ 22 Ἰουλίου 1926 ἐπιστολὴν του ὅμως δημοσιευθεῖσαν ἐν τῇ Vestnik τῆς συνοδικῆς ἐκκλησίας (no 11) ἀναγνωρίζει καὶ τὴν ἐκκλησίαν ταύτην ἀποκαλῶν αὐτὴν τεῖχος καὶ φύλακα τῆς ὀρθοδοξίας. Ἀλλ' ἡ ἐπιστολὴ αὕτη, καίπερ μὴ διαψευσθεῖσα, θεωρεῖται ὑποβολιμαία ἢ νοθευθεῖσα⁴.

Ὡς πρὸς τὸ πατριαρχεῖον τῆς Ἀλεξανδρείας τοῦτο ἔξ ἀρχῆς εἰτήρησε σάφρονα ἐπιφύλαξιν. Οὕτω κατὰ μὲν τὴν δευτέραν τοπικὴν σύνοδον τῆς Ζώσης ἐκκλη-

σίας, τὴν ἐν ἔτει 1925 συγκροτηθεῖσαν, ὁ ἐν Μόσχᾳ ἀντιπρόσωπος αὐτοῦ Παῦλος Κατωπόδης, μολονότι ἐκλεγείς πρόεδρος διὰ μίαν συνεδρίαν πρὸς τιμὴν τοῦ πατριάρχου Ἀλεξανδρείας, δὲν παρέστη¹. Ἐξ ἐτέρου ὁ αὐτὸς ἀντιπρόσωπος ἔξ ἀφορμῆς εἰδήσεων, καθ' ἃς ὁ πατριάρχης Φώτιος ἐξεφράσθη ὑπὲρ τοῦ Τύχωνος πρὸς τὸν Κιέβου Ἀντωνίου, ἀπήντησε δι' ἐπισήμου γράμματος, ὅτι «προσωπικῶς γνωρίζων τὸν χαρακτηριστὰ καὶ τὰς πεποιθήσεις τοῦ πατριάρχου Φωτίου δύναμαι μετὰ πεποιθήσεως νὰ εἶπω, ὅτι ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τοῦ πατριάρχου Τύχωνος ἡ Α. Μ. τηρεῖ στάσιν ἀπολύτου μὴ ἀναμίξεως². Ὁ διαδεξάμενος τὸν Φώτιον Μελέτιος δι' ἐπιστολῆς αὐτοῦ πρὸς τὸν Μόσχας Βενιαμῖν, δημοσιευθείσης ἐν τῷ Πανταίφῳ τῆς 1 Ἀπριλίου 1927 δηλοῖ πρὸς αὐτὸν, ὅτι «οὐδὲν ἔπιθυμοῦμεν ὅπως ἐκ τῆς μεθ' ἡμῶν ἐπικοινωνίας συναγάγητε τὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ ἀγιωτάτη ἐκκλησία Ἀλεξανδρείας ἀναγνωρίζει ἡμᾶς ὡς τὴν μόνην ἐν Ρωσίᾳ ὀρθόδοξον ἐκκλησίαν οὐχὶ δὲ καὶ τὰς πρὸς ἡμᾶς διίσταμένας ομάδας. Διότι κατὰ ἀλήθειαν εἰπεῖν μακρὰν τῆς χώρας ἡμῶν εὐρισκόμενοι... ἀδυνατοῦμεν ἀποφανθῆναι ποία ἐκ τῶν πολλῶν νῦν τῆς ρωσικῆς ἐκκλησίας μερίδων ἔχει ὑπὲρ ἑαυτῆς ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει τὸ δίκαιον, διὰ τοῦτο ἐπέχομεν ἐν τῇ ἐκδηλώσει τῆς ὀριστικῆς ἡμῶν κρίσεως³, ἐν τῷ μεταξὺ δὲ «τιμῶμεν καὶ περιβάλλομεν δι' ἀγάπης πολλῆς καὶ τὴν Σύνοδον μετὰ τῶν κοινωνούντων αὐτῇ καὶ τοὺς τιμώντας τὴν μνήμην τοῦ Μακαριωτάτου πατριάρχου Τύχωνος, ἀλλὰ καὶ πᾶσαν ἄλλην ἀπετριχημένην ομάδα, ἐφ' ὅσον ὑπὸ τῶν ἃς λαμβάνομεν πληροφοριῶν παρουσιάζεται κρατοῦσα τὰ δόγματα τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ ὑπὸ κανονικῆς λειτουργεῖται ἱεραρχίας⁴. Κατὰ τὸ αὐτὸ πνεῦμα εἶνε συντεταγμένη καὶ ἡ ἀπὸ 20 Ἀπριλίου 1932 ἐπιστολὴ τοῦ αὐτοῦ πατριάρχου, ἐν τῇ ὁποίᾳ δηλοῦται ρητῶς, ὅτι «ἐν τῇ μεθ' ἡμῶν ἡμετέρᾳ κοινωνίᾳ ὀφείλετε βλέπειν οὐχὶ ἐπιδοκιμασίαν τῆς ὑμετέρας πολιτείας καὶ ἀποδοκιμασίαν τῶν ἀφρασιωμένων τῇ μνήμῃ τοῦ πατριάρχου Τύχωνος, ἀλλὰ πρόθεσιν μὴ χωρισθῆται τῆς ἀγάπης τῶν ἀποστολ. ἐκκλησιῶν καὶ τῆς κοινωνίας μηδεμίαν τῶν ἐν Ρωσίᾳ διὰ τὰς καιρικὰς περιστάσεις δημιουργηθεῖσαν ἐκκλησ. μερίδων, ἃς ἡμεῖς ζῶντα μέλη, εἰ καὶ πυρέσσοντα, τοῦ ἐνὸς σώματος τῆς ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ ἡγούμεθα καὶ τὴν ἡμέραν τῆς ἐνώσεως αὐτῶν ταχεῖαν παρὰ Χριστοῦ ἐξαυτούμεθα⁵.

Ὡς πρὸς τὴν ἐκκλησίαν τῆς Κύπρου θὰ ἡδυνάμεθα νὰ μνημονεύσωμεν τῆς ἀπὸ 7)20 Μαρτίου 1923 ἐπιστολῆς τοῦ ἀρχιεπισκόπου Κύπρου⁶, ἐν τῇ ὁποίᾳ βεβαιοῖ ἡ Α. Μακαριότης, ὅτι «ἡμεῖς ὡς φύλακες καὶ τηρηταὶ τῶν ἱερῶν κανόνων καὶ διατάξεων τῆς ἀγίας Ὀρθοδόξου ἐκκλησίας οὐδέποτε ἀναγνωρίζομεν τι ἀντιτιθέμενον εἰς τοὺς κανόνας τούτους» καὶ

1. Κατ' ἄλλους 19 Ὀκτωβρίου (1 Νοεμβρίου 1923 (Τσερκόβνυα Βιεντομόσι Νοεμβρίου 1—15 1923 No 21 καὶ 22 σελ. 2—3).

2. Γροήσκη ἐνθ' ἀνωτ.

3. Αὐτοῦθ. σελ. 36.

4. Ἐκκλησία 21 Δεκεμβρ. 1926 σελ. 407.

1. Ἐκκλησία 22 Ἰανουαρίου 1926 σελ. 28

2. Ἐκκλησία 25 Ἀπριλίου 1925 σελ. 135.

3. Ἐκκλησία 20 Μαΐου 1927 σελ. 165.

4. Πάνταινος 12 Μαΐου 1932.

5. Δημοσιευθείσης ἐν Τσερκόβνυα Βιεντομόσι τοῦ Μαΐου 1—15 τοῦ 1923 No 9-10 σελ. 2 (ἴδε παρὰ Eshardt μν. ἔργ. σελ. 119.

ζητεί, ἵνα «ἀνακοινωθῆ τούτο καὶ εἰς τὸν Μακαριώ-
τατον Ρῶσον πατριάρχην Τύχωνα, διὰ τὴν ἀπαλλα-
γὴν τοῦ ὁποίου ἐκ τῶν ἐν τῷ παρόντι θλίψεων αὐτοῦ
δεόμεθα τοῦ Ὑψίστου». Ἐν ἑτέρῳ δ' ἐπιστολῇ ἀπὸ 6
Ἰουνίου 1925 ὁ αὐτὸς ἀρχιεπίσκοπος γράφει ὅτι ὁ
ἀείμνηστος Τύχων κληθεὶς οἰακοστρόφος τοῦ πλοίου
τῆς Ρωσικῆς ἐκκλησίας ἐν καιροῖς ἀπεριγρόπτου ἀνο-
μίας «ἀπέδειξεν ἑαυτὸν ἄξιον τῆς ὑψηλῆς του καὶ
ἀγίας κλήσεως δι' ὅλου τοῦ βίου αὐτοῦ»¹.

Ἡ στάσις τοῦ Πατριαρχείου τῆς Σεβρίας εἶδομεν,
ὁποία καθωρίσθη ἐν τῇ Προκαταρκτικῇ Ἐπιτροπῇ
τοῦ Ἄθω ὑπὸ τῶν ἀντιπροσώπων αὐτῆς². Ἡ δὲ
τῆς ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ὑπῆρξεν ἐκτάκτως ἐπι-
φυλακτικὴ, τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Χρυσόστο-
μου διὰ τῆς ἀπὸ 11 Ἰουλίου 1923 ὑπ' ἀριθ. 1944
ἐπιστολῆς αὐτοῦ πρὸς τὸν Κιέβου Ἀντώνιον δηλώ-
σαντος σαφῶς, ὅτι ἡ ὀρθόδοξος ἐκκλησία τῆς Ἑλ-
λάδος δὲν δύναται νὰ ἔξῃ ἐπικοινωνίῳ μετὰ τῆς
αὐτοκαλουμένης Ζώης ἐκκλησίας καὶ τῆς ἀνω-
τάτης ἐκκλησ. διοικήσεως, καθὼς καὶ μετὰ πάσης
ὀργανώσεως καὶ καθιδρύματος, δημιουργηθέντος καὶ
ἐκλεγέντος ὑπὸ τῆς ψευδοσυνόδου, (τοῦ 1923)³. Με-
τέπειτα ὁ αὐτὸς ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν ἀπέφυγε ν'
ἀπαντήσῃ εἰς τὸ ἀπὸ 30 Ἰουνίου 1924 γράμμα τοῦ
Εὐδοκίμου⁴, ὡς δ' ἐξάγεται ἐκ τῆς ἀπὸ 15 Μαΐου
1925 ἐπιστολῆς του⁵ ἀνεγνώριζε τὸν Τύχωνα ὡς νό-
μιμον πατριάρχην μέχρι τοῦ θανάτου του. Τέλος ἐν
τῇ ἀπὸ 26 Ἰανουαρίου 1926 ἐπιστολῇ του πρὸς τὸν
αἰδεσ. W. C. Emhardt⁶ πληροφορεῖ, ὅτι οὐτε ἡ
I. Σύνοδος τῆς Ἑλλάδος, οὔτε πατριαρχεῖόν τι,
καθ' ὅσον ἡμεῖς γνωρίζομεν, ἀνεγνώρισεν ὁπωσδή-
ποτε τὴν τοπικὴν Ρωσικὴν σύνοδον τοῦ 1923 ὡς νό-
μιμον αὐθεντικὴν καὶ κανονικὴν. Πράγματι οὐδεμία
κανονικὴ κοινωνία ὑφίσταται μετὰ τῆς ἐκκλησίας
τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς λεγομένης Ρωσικῆς συνόδου».

Ἐπίσης καὶ ἡ ἐκκλησία τῆς Πολωνίας ἐτήρησε
τὴν αὐτὴν ἐπιφυλακτικὴν. Ὡς ἐμφαίνεται ὁμοίως ἐκ τῶν
ἐν τῇ Προκαταρκτικῇ Ἐπιτροπῇ τοῦ Ἄθω γενομέ-
νων δηλώσεων, αὕτη διάκειται δυσμενῶς καὶ πρὸς
αὐτὴν τὴν μερίδα τοῦ Σεργίου, προσκλίνουσα πρὸς
τὴν σύνοδον τοῦ Κάρλοβιτς, ἰδιαιτέρως δὲ πρὸς τὴν
λεγομένην opposition ἢ ἀντιπολίτευσιν. Ἐν τούτοις
ἐν τῇ ἐν Βαρσοβίᾳ ἐκδιδόμενη ἐφημερίδι Βοσκρασνίε
Ἰοχτένιε τοῦ 1926 (No 52 σελ. 821) ἐδημοσιεύθη
ἀλληλογραφία τοῦ ἀρχιεπισκόπου Πολωνίας Διονυ-
σίου πρὸς τὸν Ἀναπληρωτὴν Σέργιον, ἐν τῇ ὁποίᾳ
ἀποκηρύττεται μὲν ἡ σύνοδος τοῦ 1923, ὁ δὲ Σέρ-
γιος ἀποκαλεῖται «κεφαλὴ τῆς ὀρθοδόξου Ρωσικῆς
ἐκκλησίας»⁷.

Τοσαῦτα καὶ περὶ τῶν σχέσεων τῶν αὐτοκεφάλων
ἐκκλησιῶν πρὸς τὰς ἐν Ρωσίᾳ ἐκκλησ. μερίδας.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΤΡΕΜΠΕΛΑΣ

1. Τσεκόβνυα Βιεντομόστι Σεπτεμβρίου 1—15 τοῦ 1925
No 17-18 σελ. 6.
2. Ἴδε Πρακτικὰ σελ. 96.
3. Τροήσκη ἐνθ. ἄνωτ.—Τσεκόβνυα Βιεντομόστι 1—15
Ἰουνίου 1923 No 13—14 σελ. 2 καὶ No 15—16 σελ. 4—5.
4. Ἐκκλησία 23 Αὐγούστου 1924 σελ. 102.
5. Δημοσιευθεῖσες ἐν Τσεκόβνυα Βιεντομόστι τῆς 1—15
Σεπτεμβ. 1925, No 17—18 σελ. 6.
6. Δημοσιευθεῖσες ἐν τῷ μν. ἔργῳ τοῦ Emhardt σελ. 121.
7. Emhardt ἐνθ' ἄνωτ. σελ. 122.

ΔΙΑ ΤΩΝ ΙΕΡΩΝ ΑΜΒΩΝΑ

ΟΜΙΛΗΤΙΚΑ ΣΧΕΔΙΑΣΜΑΤΑ

30

Ἄδιαφορία...

(Κυρ. Προπαιθῶν—11 Δ)βρίου).

... Ἐρωτῶ σε ἔχε με παρητημένον».

(Λουκ. ιβ' 18).

Ἡ παραστατικωτάτη παραβολὴ τοῦ σημερινοῦ Εὐ-
αγγελίου (Λουκ. ιδ'. 15—24) μᾶς παρουσιάζει μίαν
κατάστασιν, τὴν ὁποίαν πολὺ συχνὰ συναντῶμεν εἰς
τὴν καθημερινὴν ζωὴν. Ἀξίζει νὰ ἀπασχοληθῶμεν
σήμερον μὲ τοὺς θρησκευτικῶς ἀδιαφόρους καί, τὸ
ἀπέναντι τούτων καθῆκον τῶν πιστῶν.

Α'.—Ἡ θρησκευτικὴ ἀδιαφορία εἶναι ἡ κατάστα-
σις ἢ περισσότερον διαδεδομένη μετὰ τῶν νέων μας
ιδίως καὶ ἐξ αὐτῆς κυρίως παράγονται οἱ ἄπιστοι καὶ
οἱ νομιζόμενοι ἐπικίνδυνοι ἐχθροὶ τοῦ Χριστιανι-
σμοῦ...

Ὑπάρχουν δ. λ. ν. ἄνθρωποι μὴ θεωροῦντες σο-
βαρὰν τὴν ἀνάγκην τῆς καλλιέργειας τῆς θρησκευτι-
κότητός των ἢ καὶ αὐτὴν ἀκόμη τὴν ὑποχρέωσιν τοῦ
νὰ προσέξουν τὴν πρόσκλησιν τῆς Ἐκκλησίας, καὶ νὰ
πληροφρονηθῶν, μήπως πράγματι ὑπόσχηται τι τὸ
ἄξιον λόγου, καὶ συνηθεστάτη εἶναι ἡ παρακλήσις
«ἐρωτῶ σε ἔχε με παρητημένον».

Ὑπάρχουν ἄνθρωποι οἱ ὁποῖοι νομίζουν ὅτι πρά-
γματι δὲν ἔχουν καιρὸν ν' ἀφιερώσουν δι' ἀνωτέρας
ἀπτηρολήσεις καὶ πνευματικὴν τινα ἀνάτασιν, διότι
ἀπορροφῶνται ἀπὸ τὸν καθημερινὸν ἀγῶνα τῆς
ζωῆς. Ἄλλοι, οἱ ὁποῖοι νομίζουν ὅτι θὰ δυσκολευθῆ
ἢ ἐπιτυχία των εἰς τὴν ζωὴν, εἰάν ῥῶσουν προσοχὴν
εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ Εὐαγγελίου... Ἄλλοι οἱ ὁποῖοι
ἰσχυρίζονται ὅτι ἐμποδίζονται διήθεν ἀπὸ τὴν ἐπι-
στήμην των ν' ἀπασχοληθῶσι μὲ ζητήματα τό-
σον ἀπλᾶ καὶ τόσον λαϊκά... Ἄλλοι, οἱ ὁποῖοι νομί-
ζουν ὅτι δὲν ἔχουν τὴν δύναμιν νὰ ὑψωθῶν μέχρις
ἐκεῖ, ὅπου τοὺς καλεῖ ὁ Χριστός... Ἄλλοι, οἱ ὁποῖοι
μὲ κανένα τρόπον δὲν θέλουν ν' ἀπομακρυνθῶν ἀπὸ
μερικὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν ἐμπόδια εἰς
μίαν πνευματικωτέραν ζωὴν.

Ὑπάρχουν, πρὸς τούτους, καὶ ἐκεῖνοι, περὶ τῶν
ὁποίων εἶπομεν ἤδη τὴν παρ. Κυριακὴν, οἱ ἐξωφλοῦν-
τες τὸ θρησκευτικόν των καθῆκον μὲ τὴν μηχανικὴν
πλήρωσιν μερικῶν ἐξωτερικῶν τύπων, τοὺς ὁποίους
ἔχουν στερήσει παντὸς πνευματικοῦ περιεχομένου καὶ
πάσης σημασίας ζωοποιοῦ.

Πάντες οὗτοι δὲν εἶναι ἢ ἄνθρωποι δουλεύοντες εἰς
τὴν λατρείαν τοῦ «ἐγώ» των καὶ ἀνίκανοι ἄρα νὰ
ἐξέλθουν τοῦ ὀσφράκου των τούτου, ὅπερ ἀποτελεῖ
δι' αὐτοὺς τὸν μεγαλείτερον ναόν!...

Αἱ διάφοροι αὗται ἐκδηλώσεις δὲν εἶναι ἢ διά-
φοροι μορφαὶ μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς βασικῆς καταστά-
σεως, τῆς ἐλλείψεως ἀνδρισμοῦ εἰς τὴν ἀντιμετώπι-
σιν τῆς ἐσωτερικῆς των πραγματικότητος...

Τὸ χειρότερον εἶναι ὅτι, ὅπως γνωρίζουν νὰ κρύ-
πτωνται διὰ τῶν προφάσεών των, εὐρίσκουν πάντοτε
ἔδαφος πρόσφορον διὰ νὰ μεταδίδουν τὸ μόλυσμα, ἐκ
τοῦ ὁποίου πάσχουν... Εἰς τοῦτο μάλιστα διευκολύνον-
ται καὶ ἐκ τῆς ὀπῆς, ἣν ἔχει πᾶς τις ὅπως δέχεται

εὐχαριστότερον πᾶν ὅ,τι ἐμφανίζεται ὡς εὐκόλον καὶ ὅ,τι υποθάλλει τὴν ἐγωϊστικὴν διάθεσιν... Διὰ τοῦτο παρουσιάζεται τόσον ὀγκῶδες τὸ κῦμα τῆς θρησκευτικῆς ἀδιαφορίας.

Β'. — 'Απέναντι τῆς καταστάσεως ταύτης τί κάμνουν οἱ πιστοί; Καὶ τί θὰ ἔπρεπε νὰ κάμνουν;

Δυστυχῶς συναντᾷ τις πολὺ συχνὰ καὶ μεταξὺ αὐτῶν ἀκόμη τῶν πιστῶν τὴν ἀδιαφορίαν, ἐν τῇ ἐννοίᾳ ὅτι ἀδιαφοροῦσι διὰ τὴν ἐπικράτησιν τῶν ἀρχῶν των, στεροῦνται τῆς ἀπαραιτήτου πρὸς εὐαγγελισμὸν τῶν ἄλλων διαθέσεως, ἀρκοῦνται εἰς τὴν ἐξασφάλισιν τῆς ἰδικῆς των σωτηρίας, δὲν ἔχουν τὴν μαχητικότητα τῶν μελῶν τῆς Στρατευομένης Ἐκκλησίας... Εἶναι «χλιαροί»! (Προβλ. 'Αποκάλ. γ'. 15—18).

Καὶ ὅμως εἶναι κατηγορηματικώτατος ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, ὅταν διὰ στόματος τοῦ 'Απ. Παύλου παραβάλλῃ τοὺς πιστοὺς πρὸς τοὺς στρατιώτας, καὶ συνιστᾷ τὴν «πανοπλίαν», καὶ δανεῖζεται ὅλας τὰς στρατιωτικὰς ἐκφράσεις διὰ νὰ παραστήσῃ τὸ ἔργον καὶ τὸν ἀγῶνα τοῦ χριστιανοῦ. (Β' Τιμόθ. β'. 4. 'Εφεσ. ια'. 6—13).

'Εξάπαντος ἡ ἐπίτασις τῆς θρησκευτικῆς ἀδιαφορίας εἰς τὸν τόπον μας ὀφείλεται εἰς τὴν χλιαρότητα τῶν πιστῶν, εἰς τὴν δι' αὐτῆς ἐκδηλουμένη ἀδιαφορίαν..

Δὲν βλέπετε τί γίνεται κάθε φορὰν, ὅσκις πρόκειται ἀποπὸν τι νὰ κτυπηθῇ; Δὲν ἀκούεται τοὺς συμπολίτας σας σχεδὸν κάθε στιγμὴν νὰ λέγουν «ὦχ! ἀδελφέ...»; Δὲν γνωρίζετε παροιμίαν λαϊκὰς, ἀπὸ τὰς ὁποίας ἐνθαρρύνονται οἱ ἄνθρωποι νὰ ἀδιαφοροῦν διὰ κάθε τι, τὸ ὅποιον δὲν θίγει τὸ ἄμεσον συμφέρον των;... 'Η ἴδια διάθεσις ἐπικρατεῖ καὶ ὡς πρὸς τὰ πράγματα τὰ ἀφανῶντα τὴν θρησκευτικὴν μας κατάστασιν. . Καὶ ἡ διάθεσις αὕτη μεταδίδεται εἰς τοὺς νεωτέρους καὶ ἀνερωμάτιστος πλέον ἢ νέα γενεὰ παρασύρεται ὑπὸ τῶν ἐπιτηδαιοτέρων καὶ καθ' ἑκάστην θρηνοῦμεν θύματα, ἐρείπια ψυχικὰ καὶ πνευματικὰ, τὰ ὅποια ὀφείλουν τὴν καταστροφὴν των εἰς τὴν ἀμέλειαν, τὴν ὁποίαν ἔδειξαν, καὶ εἰς τὴν ἔλλειψιν θάρρους εἰς τὴν ὁποίαν ὑπέκυψαν, ὅτε διὰ πρώτην φορὰν εὐρέθησαν εἰς κύκλον ἀνθρώπων οἱ ὅποιοι εἶχον τὸ σθένος νὰ καυχῆθουν διὰ τὴν ἀπιστίαν των ἢ διὰ τὴν ἀνηθικότητά των!... Γνωρίζετε εἰς αὐτὰ ἀκόμα τὰ σχολεῖα πόσοι νέοι πίπτουν εἰς τὴν ἀκολασίαν, διότι δὲν ἔχουν συνηθίσαι νὰ ἀμύνωνται;... Καὶ πόσοι ἄλλοι ἐνισχύονται εἰς τὴν ἀπιστίαν των, διότι οἱ νομιζόμενοι πιστοὶ δὲν εἶχον τὸ θάρρος ν' ἀντιμετωπίσουν τὴν ἀπιστίαν των;...

Ποῦ εἶναι οἱ στρατιῶται τῆς παρατάξεως τοῦ Κυρίου;...

'Εὰν ἀνήκῃς εἰς τοὺς προφασιζομένους διὰ τὴν θρησκευτικὴν ἀδιαφορίαν, εἶναι ἀνάγκη νὰ σκεφθῆς περισσότερο, διότι ἐξάπαντος ἀπατᾷς τὸν ἑαυτόν σου καὶ ἐὰν νομίζῃς ὅτι εἶσαι πιστός, χωρὶς νὰ ἐνδιαφεῖσαι δι' ἐκεῖνους οἱ ὅποιοι ἀδιαφοροῦν ἢ πολεμοῦν τὰς ἀρχάς σου, εἶναι ἀνάγκη νὰ παύσης καὶ σὺ νὰ ἐναβρύνῃσαι διὰ τὴν πίστιν σου καὶ διὰ τὴν ἀρετὴν σου. Καὶ εἰς τὰς δύο περιπτώσεις, δὲν εἶσαι τίποτε ἄλλο ἢ θῦμα τοῦ ὑπερμέτρου ἐγωϊσμοῦ σου, ὁ ὅποιος

δὲν σὲ ἀφίνει νὰ ἀντιμετωπίσης θαρραλέως τὴν πραγματικότητα.

E. Γ. Μ.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Τριγμοί.

Τὸ ποτὲ ὥραϊον καὶ ἐπὶ συνοχῇ, ἐνσταθεία καὶ στερεότητι διακρινόμενον καὶ αὐτὸ τοῦτο θαυμαζόμενον ἑλληνικὸν κοινωνικὸν οἰκοδόμημα ἤρχισε κατὰ τοὺς ἐσχάτους τούτους καιροὺς νὰ κλονίζηται σοβαρῶς ἢν κρίνῃ τις ἐκ τῶν συχνάκις ἀνομοιῶν τριγμῶν, προσηγηρότων ἐπιχειρήσασιν τὴν διάλυσιν. Ὑπὸ γονέων καταγγέλλεται μεμαστρομημένως χορῆσις ἐν τοῖς σχολείοις τοῦ κράτους βιβλίων διδασκαλῶν διὰ τοὺς μικροὺς ἑλληνοπαῖδας, συγγεγραμμένων ἐπὶ πασιγενῶν κομμουνιστῶν συγγραφέων καὶ ἀπεργαζομένων ὄχι πλὴν τὸν ὄλεθρον τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης—οὗτος ἤδη εἶνε ἀπὸ πολλοῦ συντελεσμένος—, ἀλλὰ τὴν καταστροφὴν τῆς ἠθικῆς, τὴν ἐπὶ τῶν τέκνων περιφρόνησιν καὶ χλεύην τῶν γονέων, τὴν διασάλευσιν τοῦ θεσμοῦ τῆς οἰκογενείας. Ἀπὸ τῆς σκηπῆς τοῦ Ἐθνικοῦ θεάτρου ἤρχισαν νὰ διδάσκονται ἔργα ἑλληνίδων κομμουνιστριῶν ἐπ' ἴσης, ἐκφραστικὰ τῶν «νέων ἀντιλήψεων», αἱ ὁποῖαι ὅμως δὲν συγκινοῦσι τὸ ἑλληνικὸν κοινὸν ὡς ὄλωσεν ἀπὸ ξένου, διότι δὲν ὑπάρχει κομμουνιστικὴ συνείδησις ἐν Ἑλλάδι, χαρακτηριζόμενα δὲ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ἴδρου τοῦ Ἐθνικοῦ θεάτρου, πρῶτῃν ἐπὶ τῆς παιδείας ὑπουργοῦ, κατὰ τὸν μᾶλλον ἀπροκάλυπτον τρόπον ὡς ἔργα «μηδευσιτικά», ἤτοι χείρονα τῶν κομμουνιστικῶν, ὧν ἡ θέσις δὲν εἶνε ἐπὶ τῆς σκηπῆς τοῦ Ἐθνικοῦ θεάτρου. Ἄλλη κριτικὴ συγγραφὴς—ἑλληνὶς γυνὴ καὶ αὐτὴ—ἐπικρίνουσα μετ' ἀσυνήθους ὁριμότητος λογοτεχνικῶν ἔργων, ἐν ᾗ κατακρίνεται ἐπὶ τοῦ συγγραφέως του ὁ παροτιροῦμενος παρ' ἡμῖν πιθηκισμὸς ξενικῶν ἠθῶν ὀχι καθαρῶν («μπαῖν μίξι» κ. τ. τ.), ὁμιλεῖ μετὰ περιφρονησεως περὶ τῆς «παραδεγμένης ἠθικῆς», περὶ τοῦ ὅτι «δὲν ὑπάρχει μιὰ καὶ ἀπόλυτη ἠθικὴ ἴδια πάντα» καὶ περὶ «ἀντιδραστικῶν Πιστεύω», καὶ χλευάζει τὸν συγγραφέα ἐπὶ τῷ ὅτι εἶνε ὀπαδὸς τῆς ἀπομονώσεως τῆς Ἑλλάδος», μὴ ἀφίνων αὐτὴν «νὰ τὴν πλησιάσῃ ἢ ξένες ἐπιρροές» καὶ ζητῶν—ὀπισθοδρομικῶς—«να ἐπιστρέψωμε πρὸς τὰ ἀγὰ ἑλληνικὰ ἠθῆ». Ἐν συνεχείᾳ κατ' αὐτὰς παριστάμεθα μάρτυρες μιᾶς ἐκστρατείας κατὰ τῆς περιπτώτου συναλλακτικῆς ἐντιμότητος τῆς Ἑλλάδος, ἡ ὁποία, ἐπὶ τῶν συγχρόνων ὀπαδῶν καιροφαινοῦς οἰκονομικῆς βιολογίας, γνωστῆς ὑπὸ τὸν ἀνάγλυφον τίτλον «γενικὸν φέριωμα», χαρακτηριζομένη χλευαστικῶς ὡς «ἀξιοθρήνητος σεμνοτυφία», δέον, κατὰ τοὺς οἰκονομολόγους τούτους, νὰ καταργηθῇ πλέον ὡς βῆσις τῶν ἐμπορικῶν καὶ οἰκονομικῶν τοῦ κράτους συναλλαγῶν ἢ πίστις—κατ' αὐτοὺς—ἐν τῷ μέλλοντι θὰ στηριχθῇ ἐπὶ βάσεων ἀντιθέτων πρὸς τὴν τιμιότητα, τὴν ὁποίαν μέχρι τοῦδε ἐπέβαλλεν εἰς ἡμᾶς ἡ χρεωκοπήσασα «παλαιὰ ἠθικὴ». Ταῦτα, ὀλίγα μὲν ἐκ τῶν πολλῶν, ἀλλὰ ἐνδεικτικώτατα τοῦ θλιβεροῦ γε-

γονότος, ὅτι τὸ ἐλληνικὸν κοινωνικὸν σκάφος κατὰ τὸ δὴ λεγόμενον «κἀμνει νερά» καὶ ἀπειλούμεθα ὑπὸ ἀσφαλοῦς καταποντισμοῦ ἐὰν ἡ σόφρων κοινωρία, μὴ ἀντιλαμβανομένη τὸν κίνδυνον, δὲν ἀποδινήῃ εἰς σοβαρὰν καὶ συστηματικὴν ἀντίδρασιν.

† Aloys Berthoud.

Ἐτελεύτησε κατ' αὐτὰς ἐν ἡλικίᾳ 87 ἐτῶν εἰς ἐκ τῶν δοκιμωτέρων ἀπολογητῶν τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἐπιφανῆς καὶ ταπεινόφρων χριστιανὸς καὶ διαπρεπῆς θεολόγος, ὁ πάσιτωρ τῆς ἐλευθέρας ἐκκλησίας τοῦ Vaud, Aloys Berthoud. Σπουδάζας τὴν θεολογίαν ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ καὶ τῇ ἐλευθέρᾳ Θεολογ. Σχολῇ τῆς Λωζάννης, διετέλεσε πάσιτωρ τῆς πόλεως ταύτης ἐπὶ δεκαετίαν, καθ' ἣν τὰ ἐμπνευσμένα του κηρύγματα τῷ προσεπέοισαν μέγα κῆρος, ἀπὸ δὲ τοῦ 1887 κατεῖχεν ἐν τῇ Ecole de l'Oratoire τῆς Γενεύης τὴν ἔδραν τῆς συστηματικῆς θεολογίας. Τῷ 1912 τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Λωζάννης ἀπένευμεν αὐτῷ τὸν τίτλον τοῦ διδάκτορος τῆς Θεολογίας honoris causa διὰ τὴν ἐπιστημονικὴν αὐτοῦ δρασίαν, δι' ἧς ἀνεδείχθη εἰς τῶν ἐπιφανεστέρων προτεσταντικῶν θεολόγων τοῦ δευτέρου ἡμίσεως τοῦ τελευταίου αἰῶνος. Ἐκ τῶν ἔργων τοῦ Aloys Berthoud γνωστότερον εἶνε ἡ Ἀπολογία τοῦ Χριστιανισμοῦ (Apologie de Christianisme), προὶδὼν πίστεως θεομορφοῦ καὶ συναριθμούμενον ἐν τοῖς ἀρίστοις τῶν ἀπολογητικῶν ὑπὲρ τοῦ Χριστιανισμοῦ συγγραμμάτων.

ΧΡΟΝΙΚΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐπὶ σχετικῶν ἐρωτημάτων τοῦ σεβ. μητροπολίτου Μαντινείας καὶ Κυνουρίας ἡ Ἱερά Σύνοδος ἀπεφάνθη ὅτι: 1) Τὸ ἄρθρον 10 τοῦ ἀπὸ 23 Δεκεμβρίου 1923 Ν.Δ. δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν διὰ τὴν σύνταξιν τοῦ ἐκλογικοῦ καταλόγου, διότι τὸ ἄρθρον τοῦτο ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 13 τοῦ νόμου 5148 (ἄρθρ. 20 τοῦ κωδικοποιηθέντος νόμου 5439). Δέον ὅμως νὰ διαταχθῇ ἡ ἐνορ. ἐπιτροπὴ νὰ προσβῇ εἰς τὴν σύνταξιν τοῦ καταλόγου καί, ἂν ἀρνηθῇ, νὰ τιμωρηθῇ καὶ διὰ παύσεως ἐν ἀνάγκῃ, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 75 τοῦ κωδικοποιηθέντος νόμου 5439 (πρῆ. 4-7). 2) Διὰ τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ νόμου 5439 (κωδικοπ. 19) ἐτροποποιήθη τὸ ἄρθρον 22 τοῦ κωδικοποιηθέντος νόμου 5148, δι' οὗ ὄριζετο ὅτι ἐνορίζεται εἶναι, καὶ ἄρα καὶ ἐπίτροποι. «οἱ ἀπολαύοντες τῶν ἐκκλησι. δικαιωμάτων». Ὡς ἐκ τούτου ὁ Νόμος δὲν ἐμποδίζει τὸν ὑπὸ ἐκκλησι. ποιήν νὰ εἶναι ἐπίτροπος, οὐχ ἦντον ὅμως οἱ κανόνες πάντοτε ἔχουσιν ἐφαρμογὴν καὶ δύναται νὰ ἐπιβληθῇ ἐξωκκλησιασμός τοῦ διατελοῦντος ὑπὸ ἐκκλησι. ποιήν. 3) Μὴ προβλεπόμενης ἐιδικῆς περιπτώσεως ὑπὸ τοῦ νόμου, ἡ Ἱερά Σύνοδος ἀποφαίνεται ὅτι ἀρμόδιος νὰ συγκαλέσῃ τὴν ἐνοριακὴν ἐπιτροπέαν εἶναι ὁ ἱερεὺς, ὁ καὶ διαρκῆς ἐπίτροπος, λαμβανομένου μάλιστα ὑπ' ὅσων ὅτι ἐν τῇ παραγράφῳ 5 τοῦ ἄρθρου 21 τοῦ κωδικοπ. νόμου 5439 ὀρίζεται ὅτι «ὁ ἐκ τῶν μελῶν τῆς ἐνοριακῆς ἐπιτροπέας ἐφημέριος προτεσταντα ταύτης ἐν δημοσίαις καὶ ἐπισήμοις ἐμφανίσεων αὐτῆς». 4) Ἐν περιπτώσει καθ' ἣν δι' οἰονδήποτε λόγον δὲν ὑπάρχουσιν ἐπίτροποι τακτικοὶ καὶ ἀναπληρωματικοί, ἔχει ἀναντιρρήτως ἐφαρμογὴν τὸ ἄρθρον 31 τοῦ κωδικοπ. νόμου 5439, ὡς καὶ ὁ νομικὸς σύμβουλος ἔχει ἀποφανθῇ ἐπὶ παρομοίας περιπτώσεως διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 470 γνωμοδοτήσεως αὐτοῦ (βλέπε «Ἐκκλησία» ἔτος 1931 ἀριθ. 44 σελ 354).

— Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Μαντινείας καὶ Κυνουρίας κ. Γερμανὸς κατέσχε καὶ ἀπέστειλε τῇ Ἱ. Συνόδῳ διάφορα

πλαστὰ πιστοποιητικὰ πλανοδίου τινὸς ρασσοφόρου, Θεοδοσίου καλουμένου καὶ παρουσιαζομένου κατὰ καιροὺς εἰς τὴν περιφέρειαν αὐτοῦ ἄλλοτε μὲν ὡς μοναχοῦ, ἄλλοτε δὲ ὡς ἀρχιμανδρίτου, καὶ κηρύττοντος ἀσυναρτησίας ἐν ταῖς ὁδοῖς. Ἡ Ἱερά Σύνοδος ἐφιστᾷ τὴν προσοχὴν τῶν Σεβ. Ἱεραρχῶν ἐπὶ τοῦ ἀτόμου τούτου ἵνα λαμβάνωνται τὰ κατάλληλα μέτρα.

— Διὰ Π. Διατάγματος διορίσθη ἱεροκήρυξ παρὰ τῇ Ἱ. Μητροπόλει Σερρών ὁ ἱεροδιάκονος Διόδωρος Τσεκουρᾶς, πτυχιούχος τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν.

— Ἡ Ἱερά Σύνοδος ἀπεφάσισε νὰ ἐρωτηθῇ ὁ παρὰ τῷ ὑπουργεῖῳ τῆς Παιδείας καὶ τῶν Θρησκευμάτων νομικὸς σύμβουλος, ἂν αἱ διενεργηθεῖσαι ἐκλογαὶ ἐνοριακῶν ἐπιτρόπων εἰς τινὰς μητροπόλεις τῶν ν. χωρῶν καὶ π. Ἑλλάδος ἐν τῷ μέσῳ τῆς διανομομένης τριετοῦς θητείας τῶν ἐνοριακῶν ἐπιτρόπων ἰσχύσιν ἢ δέον νὰ διενεργηθῶσι κατὰ τὸν χρόνον τῆς διεξαγωγῆς γενικῶς ἐκλογῶν.

— Ἐπὶ ἐρωτήματος, ἂν κατηγορούμενός τις δύναται νὰ λαμβάνῃ γνώσιν τοῦ φακέλλου προ τοῦ νὰ ἀπολογηθῇ ἐνώπιον τοῦ ἀνακριτοῦ, ἡ Ἱερά Σύνοδος ἀπεφάνθη ὅτι δύναται ὁ κατηγορούμενος νὰ λαμβάνῃ γνώσιν ὀλοκλήρου τοῦ φακέλλου.

— Ἐχορηγήθη πενθήμερος ἄδεια ἀπουσίας δι' Ἀθήνας τῷ σεβ. Θηβῶν καὶ Αεβδαείας καὶ τῷ σεβ. Καρυστίας δι' ὑπηρεσιακὰς αὐτῶν ὑποθέσεις.

— Εἰς τὴν κενὴν θέσιν τοῦ ἐφημερίου τοῦ Πανεπιστημιακοῦ ναοῦ τῆς «Καπνικαρέας» διορίσθη ὁ αἰδес. πρεσβύτερος Ἐμμανουὴλ Γ. Μυτιληναῖος, ἀντὶ τοῦ προ μνηνῶν ἀποχωρήσαντος διὰ λόγους ὑγείας Πανος. ἀρχιμανδρίτου Θεολόγου Παρασκευαΐδου.

— Ἐν τῇ ἐνταῦθα ἐκδιδομένῃ «Καθολικῇ» (ἐτ. Ε' ἀριθ. 123 τῆς 17 Νοεμβρίου 1932) ἐδημοσιεύθη ἡ ἐξῆς ἐπίσημος ἐκ μέρους τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς διάφθεσις: «Ἐπειδὴ τινὲς τῶν ἀναγνωστῶν τοῦ ὑμετέρου φύλλου ἐσκανδαλίστησαν ἐκ τῆς ἐν αὐτῷ («Καθολικῇ», φύλλον 112, 28 Ἰουλίου 1932) εἰδήσεως, καθ' ἣν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν ἀνήκει εἰς τὴν Στοάν τῶν Ἐλευθέρων Τεκτόνων», ἐλήφθη δὲ κατ' αὐτὰς καὶ σχετικὴ ἐπιστολὴ παρ' εὐσεβοῦς Χριστιανοῦ, ἀποστέλλοντος καὶ τὸ φύλλον τῆς «Καθολικῆς», παρακαλοῦμεν ὑμᾶς ὅπως δημοσιεύσετε ἐν τῷ ὑμετέρῳ φύλλῳ ὅτι, ὡς ἐδηλώθη ἐπισήμως καὶ διὰ τοῦ Δελτίου «Ἐκκλησία» (φύλ. 42, 19 Ὀκτωβρίου 1929), ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν Χρυσόστομος οὔτε ἀνήκει ποτε οὔτε ἀνήκει εἰς οἰανδήποτε Στοάν Ἐλευθέρων Τεκτόνων».

— Ὁ σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Φθιώτιδος κ. Ἀμβρόσιος ἀπέλυσε ἀμα τῇ ἐν τῇ νέᾳ αὐτοῦ ἐπαρχίᾳ ἐγκαθιδρύσει ἐγκύκλιον ποιμαντορικὴν πρὸς τοὺς αἰδεσιμωμάτους ἱερεῖς τῆς Μητροπόλεως, ἐν ἣ διαγράφει ἐν γενικαῖς γραμμαῖς τὰ καθήκοντα τῶν ἐφημερίων, τὴν ἀκριβῆ τῶν ὁποίων τήρησιν ἐντέλλεται πρὸς τὸν ὑπ' αὐτὸν κληρὸν. Οὕτω ἐντέλλεται ὅπως οἱ ἱερεῖς, ὡς τελετουργοὶ τῶν ἱερῶν μυστηρίων, τελῶσι τὴν θεῖαν λειτουργίαν ἀνελλιπῶς, ἀναγινώσκωσι καθ' ἐκάστην τὸν ὄρθρον καὶ τὸν ἑσπερινόν, τελῶσιν ἀμελητῆ καὶ ἀπροφασίστως τὰ θεῖα μυστήρια καὶ πᾶσαν ἱεροπραξίαν τῇ αἰτήσει τῶν ἐνοριτῶν τῶν, νὰ μὴ ἱεροπράττωσι παρ' ἐνορίαν καὶ νὰ ἀποφεύγωσι πάντα ἀπὸ τῆς ὥρας πύλης ἀναθεματισμόν, νὰ μελετῶσι προσεκτικῶς καὶ νὰ ἐφαρμόζωσι κατὰ τὴν τάξιν τὰς διατάξεις τοῦ Τυπικοῦ καὶ τοῦ Εὐχολογίου καὶ νὰ τηρῶσιν ἐν ἀπολύτῳ καθαριότητι τὸν ναὸν καὶ ἐν αὐτῷ πάντα. Πλήν τούτων οἱ ἱερεῖς ὡς διδάσκαλοι τῆς πίστεως καὶ τῆς ἠθικῆς ὀφείλουσι νὰ κηρύττωσι τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, νὰ κατηχῶσι καὶ νὰ διδάσκωσι τοὺς ἐνορίτας, ἐφ' ὅσον δ' εἴνε ἀκατάρτιστοι πρὸς τοῦτο τὸ καθήκον παρανοῦνται νὰ μελετῶσιν τοὐλάχιστον ἐνδελεχῶς τὴν Ἀγ. Γραφήν, τὴν ἱερὰν Κατήχησιν, τὴν χριστιανικὴν ἠθικὴν καὶ ἄλλα ἐν γένει ψυχοφελῆ βιβλία. Πάντως ὅμως ὀφείλουσι διὰ τοῦ ζῶντος παραδείγματος τοῦ χριστιανοπρεποῦς ἰδιωτικοῦ καὶ οἰκογενειακοῦ τῶν βίου νὰ διδάσκωσι καὶ οἰκοδομῶσι τοὺς χριστιανούς, νὰ ἐμφανίζωνται κοινωνικῶς εὐπρεπεῖς τηροῦντες τὴν προσήκουσαν ἱεροπρέπειαν διὸ

παρέχεται εἰς αὐτοὺς ἡ ποιμαντορικὴ προτροπὴ νὰ ἴη τὴν ἀμφίεσιν καθαρὸν, νὰ μὴ ἀναμιγνύωνται εἰς κοινοτικὰς, δικαστικὰς καὶ πολιτικὰς διαμάχας καὶ διαρρέσεις τῶν ἐνοριτῶν, ἀπαγορεύεται δ' εἰς αὐτοὺς ἀπολύτως ἡ φοίτησις εἰς κέντρα, ὅποια τὰ καφενεῖα καὶ τὰ καπηλεῖα, πολλὰ δὲ μᾶλλον τὸ πίνειν καὶ χαρτοπαίξιν ἐπ' ἴσης ἀπαγορεύεται εἰς τοὺς ἱερεῖς ἢ κατὰ τοὺς γάμους καὶ λοιπὰς τελετὰς τῶν χριστιανῶν παραμονὴ πέραν τοῦ χρόνου τοῦ ἀπαιτουμένου διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ἱερατικῶν τῶν καθήκοντων, συνιστᾶται δὲ ἐξ ἄλλου νὰ μὴ ἀπουσιάζωσιν ἐκ τῆς ἐνορίας τῶν ἄλλὰ νὰ διαμένωσιν ἐν αὐτῇ συνεχῶς προσευχόμενοι ὑπὲρ τοῦ διαπεπιστευμένου αὐτῆς ποιμανίου, ἐν γένει δὲ τονίζεται ὅτι ἡ καθ' ὅλου διαγωγὴ τῶν ἱερέων δεόν νὰ εὐρίσκηται ἐν ἀρμονίᾳ πρὸς τὰς ποιμαντορικὰς ὑποδείξεις καὶ συστάσεις καὶ παρανεύσεις ἐπι ἀπειλῇ κανονικῶν ποινῶν κατὰ τῶν ἀσυμμορφῶτων.

— Τῇ 6ῃ μαρ. μηνός, Κυριακῇ, ἐν Φαρσάλοις ἐτελέσθησαν τὰ ἐγκαίνια τῆς προνοίας τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερσάλων Ἱεζεκιὴλ ἰδρυθείσης Ταπεινωτικῆς Σχολῆς, παραρτήματος τῆς ἐν Καρδίτῃ ἀπὸ διετίας ὑπὸ τὴν ἐπιβλεψιν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως εὐδοκίμως λειτουργούσης. Λόγῳ τοῦ συνωστισμοῦ ἐτελέσθη ἐν ὑπαίθρῳ ὁ ἀγιασμός ὑπὸ τοῦ Πρωτοσύγκελλου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως κ. Κυρίλλου Καρμπαλιώτου. Παρευρέθησαν τὸ Κοινοτικὸν Συμβούλιον καὶ πᾶσαι αἱ Ἀρχαί. Μετὰ τὸν ἀγιασμόν ὁμίλησε διὰ μακρῶν ὁ Πρωτοσύγκελλος ἐξάρας τὰ ἀγαθὰ τῆς ἐκ τοῦ τιμίου ἰδρυότος ἐργασίας, προσθέσας ὅτι οὐδέποτε ὁ ἄνθρωπος εὐημερεῖ ὅταν ἀποβλέπῃ εἰς τὰ ἀγαθὰ τῶν ἄλλων καὶ οὐχὶ εἰς τὰ ἰδικά του, ηὐχαρίστησε δὲ δημοσίᾳ τὸν ἐν Ἀθήναις Ἀυτόνομον Ταπεινωτικὸν Ὀργανισμόν καὶ τὸν Διευθυντὴν αὐτοῦ κ. Κοσμετάτον, διότι χαρίζόμενοι εἰς τὸν Σεβ. Θεσσαλιώτιδος ἀφθόνως παρέσχον τὰ μέσα πρὸς ἰδρυσιν τῆς Σχολῆς κατ' ἐξαίρεσιν διὰ τὰ Φαρσάλα. Κατόπιν ὁμίλησεν ὁ Πρόεδρος τῆς Κοινότητος κ. Ἀθ. Ἀθανασόπουλος ἐκφράσας τὴν εὐγνωμοσύνην τῆς πόλεως πρὸς τὸν Σεβ. Μητροπολίτην κ. Ἱεζεκιὴλ διὰ τὸ ἰδρυθῆν εὐεργετικὸν ἴδρυμα, εἰς ὃ ἀμέσως εὗρον ἐργασίαν τριάκοντα ἀπορα κοράσια. Τὴν ἰδίαν ἡμέραν μετὰ μεσημβρίαν ἐγένετο συγκέντρωσις πάντων τῶν ἱερέων τῆς ἐπαρχίας Φαρσάλων, εἰς οὗς ὁμίλησεν ὁ Πρωτοσύγκελλος, ἀντιηλλάγησαν δὲ γνώμαι καὶ σχέψεις περὶ τῶν καθηκόντων τῶν ἱερέων.

— Ἐφέτος λειτουργοῦσιν ἐν ταῖς δύο ἐπαρχίαις Καρδίτσης καὶ Φαρσάλων ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Πρωτοσυγκελλοῦ 49 κατηχητικὰ σχολεῖα ἀντὶ τῶν 44 τοῦ παρελθόντος ἔτους.

— Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερσάλων κ. Ἱεζεκιὴλ κατὰ τὴν ἐν Πάτραις διαμονὴν τοῦ ὡς Συνδοικοῦ Ἐξάρχου ἐπεσκέφθη τὰ κατηχητικὰ σχολεῖα καὶ τὴν ἐπαγγελματικὴν σχολὴν ἐν συνόδῳ τοῦ ἀρχιμ. Γερβασίου Παρασκευοπούλου καὶ τοῦ πρώην Γυμνασιάρχου καὶ κήρυκος τοῦ θείου Λόγου κ. Γ. Χαράλαμπος. Ταῦτα λειτουργοῦσιν ἐν τῇ ἐνορίᾳ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου. Ἀμφότεροι οἱ συνοδοὶ ἐδίδαξαν εἰς τὴν ἀνωτέραν τάξιν, μεθ' ὃ ὁμίλησεν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης ἐπαινήσας τοὺς νέους οἵτινες στερεῶς ἔχονται τῶν θρησκευτικῶν παραδόσεων καὶ ἐπενλογήσας τοὺς τε διδάσκοντας καὶ τοὺς διδασκομένους. Μετέβησαν κατόπιν εἰς τὴν Ἐπαγγελματικὴν Σχολὴν τῶν κορασιῶν, ἐνθα διδάσκονται ἡ γραμμικὴ, ἡ πιλοποιία καὶ ἡ ζωγραφικὴ ὁ Σεβ. καὶ ἐκεῖ ὁμίλησεν ἐξάρας τὰ ἀγαθὰ τῆς ἐντίμου ἐργασίας.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΩΝ)ΠΟΛΕΩΣ

Πρὸς ἐορτασμόν τῆς πεντηκονταετηρίδος τοῦ φιλολογικοῦ καὶ μουσικολογικοῦ σταδίου τοῦ Ἀρχοντος μεγάλου Πρωτεκδίκου τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας κ. Γεωργίου Παπαδοπούλου κατηχητίσθη διοργανωτικὴ ἐπιτροπὴ ἐξ ἱεραρχῶν καὶ ἄλλων ἀξιωματῶν τῆς πατριαρχικῆς αὐλῆς ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ σεβ. μητροπολίτου Καισαρείας κ. Καλλινίκου. Ἡ ἐπιτροπὴ ἀπέλυσε Ἐγκύκλιον πρὸς τοὺς τιμῶντας τὸν παλαίμαχον μουσικολόγον, δι' ἧς ἐπικαλεῖται τὴν ἠθικὴν καὶ ὕλικὴν αὐτῶν σύμπραξιν καὶ συμμετοχὴν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

Μεσοῦντος τοῦ παρελθόντος Ὀκτωβρίου ἐτελεύτησεν ἐν Ἱεροσολύμοις σχεδὸν ἐνενηκοντούτης ὁ ἀρχαιότερος τῶν ἱεραρχῶν τῆς Σιωνιτιδος Ἐκκλησίας ἀρχιεπίσκοπος Λύδδης Νικόδημος. Καταγόμενος ἐξ Ὀβατζίου τῆς Μ. Ἀσίας διηκόνησεν ἐν τῇ Ἀγιοταρικῇ Ἀδελφότητι ἀπὸ τοῦ 1863, ἀπὸ τοῦ 1898 δὲ προαχθεὶς εἰς Ἀρχιεπίσκοπον Λοκαϊσαρείας καὶ ἀπὸ τοῦ 1908 μετατεθεὶς εἰς τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν Λύδδης εἰργάσθη μετὰ πολλοῦ τοῦ ζήλου ὑπὲρ τῆς ἱερᾶς αὐτοῦ μετανοίας ἐν πᾶσι τοῖς ἀνατεθείαις αὐτῷ διακονήμασι.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΥΠΡΟΥ

Ὁ Ἄπ. Βαρνάβας ἀναγράφει ὅτι κατὰ τῆς Α. Πανερότητος τοῦ Μητροπολίτου Πάφου κ. Λεωντίου ἐπεβλήθη μὴνυσις ὅτι κατὰ τὴν περιοδείαν αὐτοῦ ὁμίλησεν ἐπ' ἐκκλησίας στασιαστικῶς. Ἡ ὑπόθεσις ἐξεδικάσθη ἐνωπιον τοῦ κακουργοδικεῖου Λεμεσοῦ. Τῆς Α. Πανερότητος παραδεχθείσης τὴν κατηγόριαν τὸ δικαστήριον, ἐκδόν τὴν ἀπόφασιν αὐτοῦ, δὲν ἐπέβαλε ποινὴν καὶ ἐδίδμευσε τὸν Πανερώτατον δι' ἐγγυήσεως λίρας 250 διὰ μίαν τριετίαν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΣΕΡΒΙΑΣ

Ρουμανικὸν θρησκευτικὸν περιοδικὸν ἀνέγραψεν ὅτι πρωτοβουλία τοῦ Μακαρ. Πατριάρχου Σερβίας μέλλει νὰ συγκροτηθῇ σύνοδος τῶν ἀυτοκεφάλων ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν τῶν σλαυτικῶν χωρῶν Γιουγκοσλαβίας, Βουλγαρίας Τσεχοσλοβακίας καὶ Πολωνίας πρὸς ἐξέυρεσιν τρόπου συνεργασίας τῶν ἀφορώσης εἰς τὴν ἐν αὐταῖς διατηρησὴν τῆς ἐκκλησιαστικῆς σλαυτικῆς γλώσσης καὶ λειτουργίας.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ ΕΚΛΟΓΗΣ ΙΕΡΕΩΝ

Ἱ. Μητρόπολις Ἱερισσοῦ.

Προκειμένου νὰ πληρωθῶσι διὰ τακτικῶν ἐφημεριῶν αἱ κεναὶ θέσεις τῶν ἐνοριῶν Στρατονίκης, Ὀλυμπιάδος, Πόργου καὶ Μοδίου τῆς ἡμετέρας ἐπαρχίας, καλοῦνται οἱ βουλομένοι νὰ καταλάβουν μίαν ἐκ τῶν θέσεων τούτων νὰ ὑποβάλλουν εἰς τὴν Μητρόπολιν τὰς αἰτήσεις αὐτῶν μετὰ τῶν ἀπαιτουμένων ἐγγράφων Ἐν Ἀρναῖι 23 Νοεμβρίου 1932. τὰ Ἱερισσοῦ Σωκράτης.

Ἐξεδότησαν :

Ἱεραὶ Ἀκολουθίαι. Εἰς τὴν πρώτην τοῦ νέου ἔτους—Εἰς τὴν κε'. Μαρτίου—Ἐπὶ τῇ ἐνάρξει καὶ λήξει τῶν μαθημάτων ἐν τοῖς Σχολείοις—Ἐπὶ τῇ ἐνάρξει πάσης ἐργασίας—Ἐπὶ τῇ ἐπιστροφῇ εἰς τὴν ὀρθοδοξίαν—Ἐπὶ τῇ ἀνασυστάσει γάμου διεζευχθέντων.

Τιμᾶται δραχ. 10

Α'. Συνέδριον τοῦ Ἐφημεριακοῦ Κλήρου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν (10—13 Μαΐου 1932).

Τιμᾶται δραχ. 50

Ἐῴρηται ἐν τοῖς Γραφείοις τῆς Ἐκκλησίας.

Τὰ πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν ἐμβάσματα δεόν νὰ διευθύνωνται : Περιοδικὸν Ἐκκλησία. Γραφεῖα Ἱ. Συνόδου. Πᾶσα δὲ ἐπιστολὴ ἀφορώσα εἰς τὴν σύνταξιν δεόν νὰ διευθύνηται : Γραφεῖα Ἐκκλησίας, Ἀρχιεπισκοπὴν.